

"Rațiunea adeseori nu luminează decât naufragiile."

(Helvetius, 1715-1771)

CULTURA ORGANIZAȚIONALĂ

Cultura organizațională reprezintă un stil de viață și ar putea fi definită sumar ca fiind modul reglementat de a fi al unei organizații (firmă, companie, întreprindere, societate comercială, corporație, fabrică, uzină, bancă, agenție guvernamentală, universitate, institut de cercetare - dezvoltare etc.). Cultura organizațională este concretizată într-un set de valori, aspirații și credințe specifice, norme și practici curente, simboluri definitorii la care trebuie să adere angajații. Drepturile și obligațiile salariaților, comunicarea internă, modul în care managementul își definește și își operaționalizează deciziile, gradul de formalism intern, politica de personal sau nivelul de creativitate, toate sunt părți ale culturii organizaționale. Cea mai vizibilă componentă a unei culturi mature este simbolul. Simboluri sunt chiar și arhitectura clădirii, modul în care este realizat designul interior, culorile reprezentative, sigla și logo-ul companiei. Salariatul are nevoie de oportunități, de împliniri, de valori. Uneori aceste valori sunt sintetizate chiar în logo-ul organizației: "Clientul nostru, stăpânul nostru". Este de ajuns o analiză pertinentă a logo-ului unei firme pentru a înțelege care sunt oamenii doriți și care nu. Tradițional, cultura unei organizații este concentrată declarativ în triada Valori, Misiune, Viziune.

"Valorile" declarate subsumează o bună parte din identitatea unei organizații. "Misiunea" răspunde la întrebările "cine este firma?", "ce face ea?" și "încotro se îndreaptă?" și acoperă obiectivele majore ale organizației, indicând efortul de creștere și dezvoltare, direcția în care se concentrează străduințele tuturor angajaților. Cultura managerială a unei universități sau a unui post de televiziune (în ciuda măturiiilor contrarii ale angajaților concediați) va fi diferită de cea a unei închisori. Situațiile specifice vor afecta și ele cultura managerială, cel puțin temporar. Cultura unei armate într-o bătălie va fi diferită de cultura aceleiași armate pe timp de pace. Cultura adoptată de o organizație confruntată cu o criză financiară majoră va diferi de cultura acesteia în timp de stabilitate și dezvoltare. Organizațiile diferă între ele inclusiv prin climatul intern pe care reușesc să îl asigure și să îl imprime. De aceea unele mărci, produse "de firmă" și servicii sunt căutate de clienți, cunoscut fiind faptul că pro-

Eugen Constantin Răpă,
profesor asociat la Universitatea Tehnică
"Gh. Asachi" Iași

(Continuare în pag. 6)



INGINERUL - ECONOMIST

În programul pe anul acesta al Filialei AGIR Galați a fost inclusă o dezbatere intitulată "Inginerul astăzi", al cărei moderator am fost desemnat. Unul din aspectele la care m-am gândit este imperativul legat de necesitatea însușirii unor cunoștințe economice de către fiecare inginer, iar pe măsura promovării în funcție, chiar și însușirea legislației legate de economic.

Inginerul astăzi, în România, trebuie să-și adapteze gândirea tehnică și tehnologică la procesele socio-economice legate de tranziția spre economia de piață concurențială, legate de aderarea la Pactul Nord-Atlantic - care impune propriile standarde - legate de aderarea la Uniunea Europeană - vezi EuroNorm și nu numai - și legate de un proces de globalizare care impune un marketing continuu și rapid în ceea ce privește piețele de desfacere și sursele de energie, materiale și chiar forța de muncă.

Ei, nu. Parcă am spus prea mult. Și totuși, am spus prea puțin, că de făcut am făcut și mai puțin. Dovadă este faptul că produsele noastre românești, din aproape toate domeniile, sunt concurate, cu prea mult succes, de către produse similare importate, pe propria noastră piață. Am să încerc să nu dau exemple, deși unele mă calcă pe nervi.

Am să încerc să o iau de la început. Dacă vrei, vom considera că inginerul este un specialist cu calificare superioară în lucrări tehnice de concepție, de proiectare și de conducere; avem o bază de discuție. Pentru că specialiștii din Franța și Anglia au conceput și realizat un avion Concorde - supersonic pentru transport de pasageri care, economic vorbind, s-a dovedit a nu fi rentabil. Încă din faza de concepție, inginerii trebuie să

se bazeze pe un studiu de piață: ce vrea piața, cât vrea piața, cum vrea piața, cu cât vrea piața ... Acum piața poate să îmbrace mai multe aspecte: piața locală, piața internă, piața regională, piața europeană, dar și piața mondială. Aceasta pentru că același produs, într-un fel îi vei concepe fabricația dacă este unicat, altfel se va fabrica în serie mică, altfel la producția de masă!

La proiectare, prețul produsului și prețul fabricației trebuie avute mereu în vedere prin prisma costurilor de aprovizionare a materialelor, a costurilor de producție și cu forța de muncă. În prezent sunt în România firme străine, cu un marketing bine pus la punct, care aduc materii prime din Asia, produc în România și vând în America. De ce aduc materii prime din Asia? Pentru că sunt mai ieftine și calitativ mai bune decât cele din România. De ce prelucrează acele materii prime în România? Aici apar două aspecte: primul este legat de baza tehnică de producție care poate asigura fabricarea unor produse de calitate; iar al doilea aspect este cel legat de forța de muncă din România, care are un nivel de calificare corespunzător și este foarte ieftină comparabil cu țări cu același nivel de dezvoltare economică. Proiectarea prețului, o dată cu proiectarea produsului și cu proiectarea tehnologiei de fabricație trebuie să creeze certitudinea unei activități benefice. Fără de care nu se poate.

Acei ingineri care ocupă funcții de conducere, începând de la formația de lucru, trebuie să aibă trei maniere de gândire sinergetic legate: o manieră economică, o manieră inginerescă și o manieră managerială.

ing. dipl. Ghiorghe Moraru, Galați

(Continuare în pag.2)

Din Mesajul de Anul Nou al președintelui FMOI

Cu ocazia urărilor pentru Noul An adresate de Dato Ir. Lee Yee-Chong, președintele ales al Federației Mondiale a Organizațiilor Inginerești (FMOI), acesta a creionat câteva din orientările viitoare ale federației și importanța implicării inginerilor în problemele majore ale omenirii.

Astfel, FMOI este angajat activ în Proiectul Milenium, inițiat de Secretarul General al Națiunilor Unite. În cadrul acestuia, președintele federației a constituit grupul operativ "Știință, Tehnologie și Inovare", care își propune implicarea ingineriei în

eradicarea sărăciei, analfabetismului, preîntâmpinarea dezastrelor, rezolvarea neînțelegerilor din societatea civilă.

Oportunități deosebite se deschid federației din octombrie 2003, când Statele Unite ale Americii au redevenit membră a UNESCO. Cu această ocazie, comunitatea inginerescă americană a propus programul "Ingineria pentru o lume mai bună", prin care UNESCO să asigure mai multe resurse ingineriei și tehnologiei.

Pentru cei cca 15 milioane de ingineri, FMOI se implică în programe

privind asigurarea mobilității lor, în cadrul globalizării economice a secolului al 21-lea.

Cel mai important eveniment din 2004 va fi organizarea Convenției Mondiale a Inginerilor de la Shanghai, 2-6 noiembrie.

Nu în ultimul rând, federația se preocupă de creșterea numărului membrilor săi naționali, propunându-și atingerea pragului psihologic de 100 până în 2005, iar membrilor existenți le propune atragerea tinerilor și femeilor în organele decizionale ale asociațiilor.

CERCETAREA ȘTIINȚIFICĂ - IEȘIREA DIN CONUL DE UMBRĂ



UN OM ÎNTRE OAMENI

În Editura AGIR a apărut de curând lucrarea monografică "Un om între oameni", dedicată academicianului **Martin Bercovici** (1902-1971), inginer electromecanic, fost profesor la Institutul Politehnic din București.

Această monografie se încadrează în conceptul definit de enciclopedia ca fiind "un studiu științific amplu, detaliat, care prezintă subiectul, o personalitate a ingineriei și științei românești, sub multiple aspecte".

Lucrarea a fost lansată la Institutul de Studii și Proiectări Energetice (ISPE) din București, cu prilejul centenarului de la nașterea inginerului Martin Bercovici, care a fost primul director general al ISPE.

La această aniversare omagială și lansare de carte a participat un număr mare de personalități ale energiei românești și invitați din străinătate - Germania, Franța, SUA, Israel.

Cei care au luat cuvântul au evidențiat activitatea științifică și practică a celui care a fost și principalul autor al planului de electrificare a României.

Lansarea acestei cărți, după cum a spus domnul ing. dipl. Ovidiu Apostol, director Divizia Dezvoltare Afaceri ISPE, "a constituit de fapt o comemorare a unei personalități care a marcat istoria energiei românești și s-a afirmat prin activitatea sa în existența organismelor de stat în care a lucrat, în Institutul de Cercetări Energetice al Academiei Române și ca membru al unor asociații internaționale ale energienților".

Domnul ing. dipl. Ioan Dan Gheorghiu, director general al ISPE, în alocuțiunea sa a arătat că: "Lucrarea, în care se încheagă frânturi de mărturie ale foștilor studenți, colaboratori, documente istorice, numeroase fotografii, demonstrează iubirea de carte de cultură tehnică și umanistă a celui care s-a născut într-un oraș din Moldova la începutul secolului XX și a ajuns membru al prestigioasei Academii Române".

Martin Bercovici și-a început activitatea de tânăr inginer la Societatea de Gaz și Electricitate București în anul 1926 și a condus



Alexandru IONESCU
Mihai OLTENEANU
Costin RUCĂREANU

UN OM ÎNTRE OAMENI Martin Bercovici

proiectul de electrificare a Capitalei până în anul 1940, când toți locuitorii Bucureștiului au avut posibilitatea să utilizeze energia electrică.

Planul de electrificare a țării, la care Martin Bercovici a fost principalul autor, a intrat în operă în 1948, a fost realizat în totalitate, fiind apreciat și astăzi de specialiștii energienților.

Monografia conține documente și imagini care atestă realizările deosebite pe care le-a avut academiștii Martin Bercovici în activitatea managerială, didactică, științifică și în producție.

Lucrarea a fost elaborată de Alexandru Ionescu, Mihai Olteanu și Costin Rucăreanu, cunoscuți cercetători ai științei și ingineriei românești.

Publicată recent de Editura AGIR (format 170x240 mm, 280 pagini, ISBN 973-8466-36-9), această monografie se prezintă pe baza unei cercetări științifice riguroase și folosind un bogat material ilustrativ din domeniul energiei românești.

Veronica O. Mândroiu

Structura corpului ingineresc al anului 2003 în Comunitatea Europeană

Revista franceză *Instantanés Techniques* publică, într-un număr recent apărut, portretul robot al inginerului, francez desigur, al anului 2003. Luând ca bază o anchetă socio-umană efectuată de *Conseil National des Ingenieurs et des Scientifiques de France - CNISF*, care estimează numărul inginerilor de până la 66 de ani la 524.600 persoane, situația se prezintă în felul următor:

- 84% din ingineri sunt bărbați, dar fenomenul are tendința de inversare, crescând numărul inginerilor femei (dintre inginerii debutanți, 24% sunt femei, iar dintre cei de până la 30 de ani, 26% sunt femei), în detrimentul bărbaților;

- inginerii generaliști sunt mai curând bărbații (26,9%, la general, respectiv 30% la categoria de vârstă de până la 30 de ani), în timp ce la femei ponderea este de 20,8%, respectiv de 23,4% la categoria de vârstă de până la 30 de ani;

- se regăsesc ingineri bărbați în mecanică/producție (13,6%), chimie (10,2%), electronică/telecomunicații (9,5%), construcții/geologie (8,6%) și informatică (8,5%);
- inginerii femei sunt majoritatea în chimie (22,2%), agronomie/agroalimentar (11,3%), informatică (8,8%) și electronică/telecomunicații (7,8%);

- dacă printre inginerii din categoria de vârstă de până la 30 de ani se găsesc tot atâția bărbați câte femei, în funcții precum șefi de proiect (23%) sau responsabili de unități productive sau de servicii (13%), diferențierea se adâncește mai mult după vârsta de 45 de ani, pentru poziții ierarhice foarte înalte (5% directori de unități-femei, 2% directori generali-femei);

- 33% dintre ingineri (în afară de informaticieni) exercită funcții în învățământ, cercetare, proiectare și 16%, funcții în producție sau domenii conexe;

- ansamblul funcțiilor legate de informatică reunește 20,4% dintre angajați;

- 17,5% dintre ingineri exercită o funcție netehnică (3,9% la terminarea școlii, 15,5% la vârsta de 30-44 de ani și 31,6% în ultima categorie de vârstă), iar 7,2% o funcție tehnico-comercială, în domeniul marketing-ului sau al vânzărilor;

- 58% din ingineri ocupă posturi legate de managementul resurselor umane și 14% din totalul de posturi de conducere;

- doi din trei ingineri lucrează în mari întreprinderi, 25% în întreprinderi cu 21...499 de salariați și 7% în unități cu mai puțin de 20 de persoane;

- sectoarele de activitate unde sunt angajați cei mai mulți ingineri sunt: automobile/aeronautică/armament/montaj (13,8%), societățile de servicii informatice (11,7%), material electric, electronic și calculatoare (9,9%), funcții publice și spitalicești (8,2%), energie (6,8%) și la chimie/farmacie (6,3%);

- inginerii cei mai bine plătiți lucrează în sectoarele: bancar, chimie și agroalimentar (agricultura sau funcțiile publice sunt mai puțin bine remunerate);

- dacă luăm cercetarea ca referință, funcțiile foarte bine retribuite sunt acelea de director general (+17%), director de vânzări (+8%), mai puțin bine plătite fiind cele din învățământ (-17%) și serviciile informatice (-0,4%).

Ținând seama de faptul că ne îndreptăm cu pași hotărâți spre o viitoare integrare europeană, structura corpului ingineresc de acolo, din una dintre țările importante ale Comunității Europene, se cuvine a fi cunoscută în primul rând pentru orientarea tinerei generații, și nu numai, spre domenii ce vor avea și la noi, cu siguranță, o pondere asemănătoare pe piața forței de muncă inginerescă.

prof.dr.ing. Octavian Bologa,
președintele Filialei Sibiu a AGIR

Important pentru membrii AGIR

Editura AGIR acordă importante facilități autorilor care sunt membri ai AGIR, cum sunt:

- includerea cu prioritate a lucrărilor acestora în programul editorial;
- facilitarea realizării unor tiraje reduse, preferențiale, cu costuri avantajoase și în condiții grafice bune;
- acordarea cu promptitudine a sprijinului profesional necesar autorilor pentru editarea computerizată a manuscriselor pe baza normelor Editurii;
- îndrumarea acestora pentru obținerea unor licențe de traducere ș.a.

INGINERUL - ECONOMIST

(Urmare din pag.1)

afă. Cu cât inginerul urcă mai mult în ierarhia unei firme, instituții sau chiar țări, scade componenta gândirii inginerescă, în sens tehnic și tehnologic, în favoarea gândirii economice, pentru asigurarea beneficiului, și a gândirii manageriale, pentru dezvoltare sigură.

În România, într-o anume perioadă de după ultimul război mondial au existat câteva facultăți care pregăteau ingineri-

eonomiști. Și acum, în ultimii ani, au apărut câteva. O fi bine? O fi rău? Vom vedea. Important este ca și ceilalți ingineri să-și remodeleze manierele de gândire în raport cu cerințele firmelor unde sunt angajați ori ale firmelor pe care le-au înființat. Imperativul îl constituie certitudinea profitabilității firmei. Aceasta înseamnă însușirea de noțiuni de economie cu care să opereze în gândirea tehnică și economică pentru reducerea costurilor și creșterea calității

produsului. Cunoștințele de management îl pot ajuta în găsirea căilor, metodelor, mijloacelor celor mai eficiente de realizare a dezideratelor de mai sus.

Există mai multe posibilități la îndemâna inginerilor care vor să rămână în această competiție. Prima posibilitate este ca autodidact. Piața este plină de ziare, reviste, cărți, tratate de economie, marketing, management. O altă posibilitate o reprezintă cursurile postuniversitare oferite de aproape toate

universitățile, unele chiar și de la distanță. Mai sunt și unele firme specializate care, în colaborare cu filialele teritoriale ale Asociației Generale a Economiștilor din România, organizează astfel de cursuri, de scurtă durată. Noul Cod al Muncii obligă patronii ca cel puțin o dată la doi ani să asigure condiții salariațelor cu studii superioare să urmeze un curs de împăspătarea cunoștințelor sau de creștere a competențelor profesionale.

Pentru ca produsele noas-

te, serviciile noastre să poată fi competitive, în condițiile apropiate libere circulații a mărfurilor, serviciilor, capitalului și persoanei, în primul rând noi, inginerii, trebuie să ne vedem competitivii nu numai pe plan tehnic și tehnologic, dar și prin abilitatea de a manevra o activitate economică. Manevra manageriale și - de ce nu - cele politice sunt acelea care pot asigura dezvoltarea durabilă a afacerilor.

PREMIILE AGIR PENTRU ANUL 2003

Avem onoarea să vă anunțăm că, fidelă preocupării sale de a acorda anual "Premiile AGIR" pe secțiuni de specialitate, pentru cele mai valoroase lucrări ingineresti ale anului precedent, Asociația Generală a Inginerilor din România (AGIR) inițiază acțiunea și în acest an. Premiile vor fi acordate într-un cadru festiv, cu ocazia "Zilei Inginerului Român" care, conform H.G. 525/2000, este sărbătorită la data de 14 septembrie, cu participarea personalităților ingineresti din Academia Română, Academia de Științe Tehnice din România, ministere, universități tehnice, regii autonome, societăți de cercetare, proiectare și producție și în prezența reprezentanților mass-media.

Premiile AGIR se acordă persoanelor sau instituțiilor

pentru lucrări ingineresti deosebite (concepute, proiectate și aplicate), sau pentru cărți originale, de înalt nivel tehnico-științific.

În cazul lucrărilor ingineresti deosebite realizate și aplicate în anul 2003 - potrivit regulamentului - pentru fiecare lucrare trebuie prezentat un dosar care va cuprinde:

- * nota de prezentare din partea instituției realizatoare, în care se vor preciza obiectivul lucrării, caracterul de nouitate, rezultatele;

- * documentația tehnică reprezentativă;

- * atestarea - din partea societăților comerciale sau regiilor autonome beneficiare - privind punerea în funcțiune, respectiv lansarea în producție de serie în anul 2003, precum și rezultatele tehnice și economice obținute.

În cazul cărților de înalt nivel tehnico-științific publicate în anul 2003 sunt necesare:

- un exemplar al cărții;
- aprecieri din partea a trei instituții sau personalități ingineresti din domeniu, privind originalitatea și valoarea tehnico-științifică.

Nu se acceptă manuale, cursuri - indiferent de nivelul lor - și lucrări care nu au un grad tehnico-științific ridicat și caracter de originalitate.

Ar fi deosebit de benefic pentru calitatea și numărul lucrărilor ce vor intra în competiție dacă veți binevoi a vă informa colaboratorii, societăți sau regii, eventuale persoane interesate, cu privire la această manifestare.

Propunerile, însoțite de documentația solicitată, vor fi trimise pe adresa asociației: Calea Victoriei nr. 118, 010093 - București.

Data limită pentru colectarea lucrărilor este 1 iunie a.c., deoarece după această dată are loc întrunirea comisiilor de specialitate ale AGIR pentru analiza lucrărilor și nominalizarea premiilor, urmate de activitatea de pregătire și

organizare a festivităților.

Detalii se pot obține accesând www.agir.ro, sau de la sediul asociației, persoană de contact **Cristina Puican**, responsabilul Departamentului documentare și relații publice, tel.: 212.81.06, 212.81.07, fax: 312.55.31, e-mail: cristina.puican@agir.ro.

ing. dipl. Cristina Puican



ANCHETA REDACȚIEI LEGILE DE CARE AVEM NEVOIE

Ing. dipl. Sima Iordache - SC BLACSTART SRL: "Cu toate că s-a mai spus că este absolut necesară modificarea noului Cod al Muncii în sensul eliminării discriminărilor în defavoarea patronilor, consider că este de datoria mea să mă alătur tuturor celor care susțin această necesitate. Sper că vom influența comportamentul guvernanților printr-o acțiune - pe care nu ezit s-o numesc <<de masă>> - în favoarea amintitelor modificări. Încă de pe acum, la peste o jumătate de an de la aplicarea noului Cod al Muncii, resimțim puternic faptul că sindicatele și-au impus punctul lor de vedere în defavoarea noastră, a patronilor. Nu pot să desfășor o politică de personal care să fie în profitul firmei din pricina unor prevederi ale Codului Muncii. În afară de procedurile complicate și îndelungate, atrag atenția că stabilirea unor reguli rigide în materie de reglementări interioare aduce mari deservici întrucât nu ne permite să ne adaptăm operativ cerințelor pieței. Poate că și din acest motiv țara noastră n-a primit, în mod tranșant, calificativul de economie de piață funcțională."

Ing. dipl. Tudor Velicu-Câmpina - SC MOLDOMIU SA: "Nu pentru că vreau să fiu original cu orice preț, ci pentru că realmente consider că merită să se discute despre ceea ce doresc să spun în continuare, cred că ar fi utilă și o discuție despre legile de care NU AVEM NEVOIE. Numai cine nu se confruntă cu dificultățile din administrația publică, dar mai abtitor cu cele din Justiție, nu știe cât de contradictorii și de interpretabile - în fel și chip - sunt sute și sute de reglementări, de la legi până la ordonanțe (simple și de urgență), de la HG-uri până la ordine, instrucțiuni, norme, precizări ale ministerelor. Părerea mea este că o lege trebuie să conțină obligatoriu ceea ce este strict necesar, fără să mai fie nevoie de completări, sub nici o formă. Între exemplele cele mai pregnante se află cele referitoare la TVA, în care multe prevederi sunt neconcordante. Aș propune, prin urmare, să se examineze oportunitatea actelor normative de detaliere, de completare, și să se renunțe la ceea ce nu mai este necesar, fie că a căzut în desuetudine, fie că este contraproductiv. O asemenea operă de <<asanare>> legislativă ar fi benefică."

Ing. dipl. Monica Tatu - SC "TITAN" SA: "Cu toate că am sesizat unele imperfecțiuni, putem să considerăm că intrarea în vigoare a Codului Fiscal reprezintă un important pas înainte în așezarea sistemului nostru de impozite și taxe pe o bază stabilă. Faptul că, print-o serie de deduceri, se stimulează munca de calitate nu poate decât să constituie o premisă favorabilă pentru activitatea ce o vom desfășura de acum înainte. Numai că, există o <<hibă>>. Ca și în alte situații, anumite legi nu pot fi aplicate, în integralitatea lor, din pricina absenței așa-numitelor Norme metodologice. Împărtășesc opiniile exprimate în ancheta inițiată de <<Univers ingineresc>> potrivit cărora există, încă, un sistem defectuos de legiferare. Nu văd nici un motiv ca o lege, mai ales una atât de voluminoasă cum este Codul Fiscal, să fie însoțită de tot felul de alte acte normative. Detalierea unor prevederi s-a dovedit, de prea multe ori, în contradicție cu legea de bază și astfel au apărut interpretări dintre cele mai diferite, inclusiv în fața instanțelor judecătorești sau a curților de arbitraj. Propun, prin urmare, să se renunțe, pe cât posibil, la Normele metodologice, astfel încât fiecare lege să conțină și elemente strict necesare pentru aplicarea ei unitară și coerentă."

dr. Ing. R.C. Dissescu

(Continuare în pag. 6)

In memoriam COLEGIUL INGINERILOR

Creat pe baza Legii pentru "purtarea titlului, exercitarea profesiei de inginer și înființarea Colegiului Inginerilor", din 30 decembrie 1938 - promulgată la 10 august 1938 - acest din urmă for a supraviețuit timp de 13 ani, până când, după încheierea celui de al doilea război mondial și instalarea noului regim politic, guvernul corespunzător a decis la 26 iunie 1951 atât desființarea Colegiului, cât și transformarea "Asociației Generale a Inginerilor din România" (AGIR) în "Asociația Științifică a Tehnicienilor" (AST), iar mai apoi în "Asociația Științifică a Inginerilor și Tehnicienilor" (ASIT).

Faptul a fost însoțit, de altfel, de emiterea unei Hotărâri a Consiliului de Miniștri pentru schimbarea titlului de "sub-inginer" în "inginer" pe baza unor mai mult sau mai puțin formale examene de diferență, precum și de transformarea "maistrilor" și "brigadierilor" în "tehnicieni", devenind astfel cu toți - tale quale - posibili membri ASIT.

Spre deosebire de Colegiul Inginerilor, care avea calitatea de a da sau retrace

dreptul de practică absolvenților Școlii Politehnice, de a judeca și califica activitatea membrilor săi și de a-i recomanda pentru ocuparea anumitor funcții sau demnități - inclusiv pe aceea de parlamentar - AGIR-ul, înființat în 1918 la Iași și aprobat de Consiliul de Miniștri prin Jn. nr. 3235 din 13 septembrie 1921, avea la bază, conform statutului de organizare și funcționare, "principiul solidarității tuturor inginerilor din România spre binele și în folosul țării, necesitatea protejării intereselor morale și materiale ale profesiei, obținerea recunoașterii ca inginerii să aibă în întreaga activitate politică, socială și economică a țării rolul și drepturile ce li se cuvin în raport cu gradul de cultură și importanța lor ca factori de producție și progres".

În aceste condiții, în perioada coexistenței lor, cele două remarcabile instituții - AGIR și Colegiul Inginerilor - și-au desfășurat în mod fructuos activitatea, completându-se și chiar conlucrând atunci când împrejurările o cereau.

Conduse de prestigioși profesioniști și

devotați ingineri ai diverselor ramuri tehnice (în cadrul Colegiului funcționau șapte secții de specialitate), sus-menționatele instituții au avut de-a lungul timpului numeroase și memorabile manifestări și realizări, asupra cărora ar merita scrise, din când în când, câteva rânduri în reprezentativul și bine gânditul nostru "Univers ingineresc".

Astăzi, de exemplu, dorim să ne oprim numai asupra unui remarcabil gest al celui care a fost decanul Colegiului, prof. ing. inspector general Ion Ionescu, care în ședința adunării generale din 3 februarie 1941 și-a anunțat demisia din funcția de membru al Comitetului secției "Construcții", lăsând și conducerea Colegiului în seama dlui prodecan prof. ing. C. Bușilă, din cauza presiunilor pe care le făcea Partidul Națiunii în chestiunea evreiască, și anume "eliminarea inginerilor evrei din Colegiu", declarând cu fermitate că unor asemenea

Plenara Consiliului AGIR

La 30 ianuarie a.c., la sediul asociației din București, Calea Victoriei nr.118, s-au desfășurat lucrările plenarei anuale a Consiliului AGIR.

Pe lângă punctele obișnuite ale ordinii de zi - darea de seamă a Biroului executiv al Consiliului AGIR privind activitatea desfășurată pe anul 2003, raportul Biroului executiv al Consiliului AGIR privind activitatea financiar-contabilă pe anul 2003, raportul Comisiei de cenzori privind activitatea financiar-contabilă pe anul 2003, aprobarea cuantumurilor taxelor de înscriere și ale cotizațiilor membrilor AGIR pe anul 2004 - plenara a mai dezbătut proiectul de "Declarație cu privire la reforma învățământului superior tehnic"

(publicată în numărul trecut al "Universului ingineresc").

La plenară au fost prezenți 35 din cei 61 de membri ai Consiliului AGIR, precum și numeroși invitați, reprezentanți ai filialelor și societăților din cadrul AGIR nou înființate, ai membrilor colectivi și susținători, ai departamentelor asociației.

După prezentarea dării de seamă și a celor două rapoarte, un număr de 14 participanți s-au înscris la cuvânt pe marginea punctelor de pe ordinea de zi. Au fost aduse completări privind activitatea desfășurată de filialele AGIR în anul 2003, s-au făcut numeroase propuneri - între care aceea de a se îmbunătăți actuala structură a site-ului AGIR, de a se face demersuri pentru a obține

acreditarea Buletinului AGIR, de a se acorda unele facilități membrilor asociației care doresc să publice lucrări personale prin Editura AGIR ș.a. Vorbitorii au făcut totodată aprecieri pozitive asupra dării de seamă și a celor două rapoarte, pe care, în final, plenara le-a aprobat în unanimitate.

De asemenea, la propunerea Biroului executiv, plenara a hotărât să se acorde Diploma AGIR domnului prof.dr.ing. Iulian Popescu de la Universitatea din Craiova pentru lucrarea, în șase volume, "Din istoria tehnicii".

În legătură cu proiectul de "Declarație cu privire la reforma învățământului superior tehnic" au avut loc ample discuții, în urma cărora s-a hotărât ca dezbaterile să continue, membrii AGIR fiind

rugăți să-și exprime punctul de vedere, pe care să-l transmită atât pe adresa asociației, cât și a "Universului ingineresc".

În final, plenara a aprobat **cuantumul taxelor de înscriere și ale cotizațiilor membrilor AGIR pe anul 2004**, care sunt:

- **membri individuali:**
 - taxa de înscriere: 100.000 lei
 - cotizație: 300.000 lei
 - (pentru pensionari menținându-se reducerea de 50%)
- **membri colectivi:**
 - taxa de înscriere: 2.500.000 lei
 - cotizație: 4.000.000 lei;
- **membri susținători:** 7.000.000 lei

ing. dipl. Luminița Scurei



SECȚIUNE ÎN TIMP ȘI SPAȚIU

CERCETAREA ȘTIINȚIFICĂ - IEȘIREA DIN CONUL DE UMBRĂ

• O vocație nedeținută și insuficienta ei valorificare
• Mai este mult până departe • Voința și putința •
Avantajele și dezavantajele actualei structuri
instituționale

"Univers ingineresc" este una dintre puținele publicații care a tratat și tratează problematica cercetării științifice. O spunem fără rețineri, fără complexe, fără falsă modestie, o dată cu exprimarea marelui regret că acestui domeniu de activitate nu i se acordă atenția care i se cuvine în spațiul mass-media. Nu mai puțin adevărat este și faptul că cercetătorii înșiși s-au complăcut și se complac cu anonimatul și că, de regulă, când s-a vorbit despre ei, motivul principal l-au constituit mișcările sindicale revendicative.

Prin aceste două pagini nu ne propunem nici conturarea unui bilanț al activității de cercetare, nici o analiză exhaustivă a domeniului, nici un tablou al punctelor vulnerabile. Toate acestea ar fi demersuri care presupun ample investigații, analize, studii cu largă participare de specialiști din diverse domenii de activitate. Ne propunem doar să relevăm necesitatea de a se acorda cercetării științifice un sprijin constant, începând de la conturarea unor programe realiste, continuând cu asigurarea resurselor financiare (măcar la nivel minim) și terminând cu sistemul de aplicare a rezultatelor înregistrate. Cu alte cuvinte, dorim să sensibilizăm factorii de decizie pentru a acționa în direcția amintită și să-i îndemnăm pe cercetători să iasă din conul de umbră, să facă mult mai bine cunoscute roadele creației lor.

Orientări strategice

Intenționăm să punem accentul pe aspectele de ordin practic și, din acest motiv, începem prin a menționa că, la dezbateră bugetului pe anul 2004 s-a stabilit că "politicile în domeniul cercetării științifice și dezvoltării tehnologice vor urmări găsirea de soluții și rezolvarea problemelor specifice domeniului în vederea atingerii obiectivelor propuse prin Programul de Guvernare.

Dezvoltarea capacității de generare de cunoștințe științifice și tehnologice se va realiza prin:

- sprijinirea formării și dezvoltării nucleelor, centrelor și rețelelor de excelență, în domenii considerate prioritare;
- dezvoltarea resurselor umane din activitatea de cercetare-dezvoltare;
- integrarea unităților de cercetare-dezvoltare românești în rețelele și programele internaționale;
- creșterea eficienței unităților de cercetare-dezvoltare prin procurarea de echipamente, aparatură și software de ultimă generație;
- dezvoltarea capacității de difuzare și utilizare a cunoștințelor științifice și tehnologice."

Asemenea orientări devin mai clare dacă ne referim la

programele adoptate, la faptul că fondurile alocate investițiilor vor reprezenta **5,4 la sută din produsul intern brut**. Potrivit strategiei de dezvoltare economică și socială a țării, în perspectiva aderării la Uniunea Europeană s-au identificat următoarele domenii prioritare în materie de investiții: **transporturi; locuințe, servicii și dezvoltare publică; sănătate, învățământ; mediu și ape**.

Nu dispunem de spațiul necesar pentru a detalia, dar este limpede că, în funcție de alocările stabilite, se asigură și sectorului de cercetare-dezvoltare resursele financiare, fie doar și la nivel minimal, pentru desfășurarea activității în consonanță cu obiectivele prevăzute la scară națională.

Pe cine ne bazăm?

În multe dintre evaluările care se fac se pornește de la cifra impresionantă de personal din sfera cercetării până la începutul anului 1990, respectiv **130.000 de salariați**. Încă din ultima fază a perioadei antedecembriste devenise evident că domeniul cercetării era supradimensionat, că elementele de ordin cantitativ predominau, că din pricina conducerii (nu-i mai pomenim numele) fuseseră luate cele mai

aberrante măsuri care, practic, scoteau cercetarea românească din circuitul mondial de valori. Poate că se va găsi cândva, cineva care să scrie o istorie cinstită a perioadei respective.

Din pricina unui cumul de factori, personalul din cercetare-dezvoltare s-a restrâns. Pe de o parte, s-a constatat că includerea activităților de producție propriu-zisă în "obiectul muncii" institutelor de cercetare nu se justifică. De aici, o masivă disponibilizare de personal. Pe de altă parte, evidenta neglijare a domeniului și atracția generată de condițiile incomparabil mai bune de lucru, de salarizare, de statut social din țările dezvoltate a condus la plecarea peste hotare a numeroși cercetători, dar și a unor muncitori și tehnicieni cu înaltă calificare. S-ar mai putea aminti și trecerea unei părți din personal în sectorul privat al economiei, ca și modificările - să spunem așa - de ordin natural.

Așa s-a ajuns ca, în prezent, să lucreze în sfera cercetării-dezvoltării cca **30.000 de concetățeni**, din care **8.900** cu atestat de cercetător. E mult? E puțin? Greu de apreciat. Faptul rămâne fapt: deocamdată, pe acești oameni se poate bizui cercetarea științifică românească în conceperea și derularea programelor specifice. Desigur, numărul nu indică automat și calitatea. Nici în această privință nu se pot opera evaluări concludente. În ultimă instanță, contează **rezultatele**, ele dau măsura forței de creație, a capacității profesionale. La acest aspect vom mai avea prilejul să ne referim. Deocamdată, să reținem cele două cifre: 30.000 și 8.900.

Finanțarea

Este un adevăr pe care, acum, îl recunoșc până și oficialitățile, și anume că în întreaga perioadă post-decembristă s-a înregistrat o gravă **subfinanțare** a activității de cercetare-dezvoltare. Un prim semnal că lucrurile se vor agrava dacă nu se produce o

schimbare l-a constituit alocarea suplimentară de la buget, în anul trecut, a cca **200 de miliarde de lei**. S-au putut acoperi astfel unele nevoi extrem de urgente.

Pentru 2004 s-a prevăzut un buget de **3.500 de miliarde de lei** pentru domeniul de care ne ocupăm. Ce înseamnă acești bani? O creștere de **25 la sută**, în termeni reali (prin luarea în considerare a inflației), față de bugetul pe 2003.

Raportată la PIB, suma respectivă reprezintă abia **0,21 la sută**. Este o anumită ameliorare, deoarece în 2003 alocația bugetară pentru cercetare a reprezentat numai **0,18 la sută**.

Comparativ cu alte țări, chiar și cu cele în tranziție, ponderea cheltuielilor bugetare pentru cercetare-dezvoltare în PIB este extrem de modestă. Sigur, alocările pentru domeniu nu se limitează la bugetul public; o parte importantă a cercetării se derulează în **sectorul privat** care asigură propriile alocări, dar - oricum - se poate considera că nu s-a pus capăt **subfinanțării** sectorului de cercetare-dezvoltare.

Trebuie să ne întindem cât ne este plapuma, adică la atât cât permite stadiul actual de dezvoltare a economiei să se aloce pentru un domeniu sau

altul. În definitiv, o parte de răspundere pentru stadiul în care ne aflăm o are și cercetarea științifică.

S-au avansat și sunt în studiu mai multe propuneri referitoare la îmbunătățirea sistemului de finanțare, un accent special fiind pus pe dezvoltarea diverselor forme de **parteneriat public-privat**.

Simultan cu evaluarea respectivelor propuneri apare necesar să se analizeze și rezultatele înregistrate prin introducerea, începând din anul trecut, a celor două noi forme de finanțare, prin **programe**: 1. finanțarea prin programe nucleu de cercetare-dezvoltare (programe proprii ale institutelor naționale sau ale instituțiilor publice de cercetare-dezvoltare) care susțin direcțiile de cercetare de interes strategic, pe termen mediu și lung, din domeniile științifice și tehnice specifice instituțiilor respective. Programele nucleu sunt avizate de organismul administrației publice centrale cu rol de coordonator și aprobate de Ministerul Educației, Cercetării și Tineretului (MECT). Finanțarea se face direct de către MECT la un nivel de maximum 50 la sută din veniturile provenite din activitatea de cercetare-dezvoltare a instituției respective în anul precedent; 2.



finanțarea prin programele sectoriale.

Oricum, problema majoră constă în atragerea de noi fonduri pentru activitatea de cercetare-dezvoltare, cu o atenție specială spre fondurile **extrabugetare**. În această privință s-au constatat două tendințe majore:

- fondurile atrase de la agenții economici prin cofinanțarea proiectelor din Planul național pentru cercetare-dezvoltare-inovare (din datele existente rezultă că aceste fonduri au avut o pondere de aproape 40 la sută din bugetul total al Planului național);

- creșterea semnificativă a fondurilor atrase de la Uniunea Europeană prin participarea la Programele CDT Cadru 5 și 6 - PCV (în acest sens, în 2003 s-a înregistrat o dublare a procentului de recuperare a fondurilor investite din bugetul de stat la bugetul PCV).

Ofensiv, neutral și defensiv

Cercetarea științifică a fost și este angajată în procesele de restructurare, în special a industriei, astfel încât să se asigure modernizarea economiei în sectoarele ei cele mai vulnerabile sub impactul progresului științifico-tehnic. Din acest unghi de vedere, prezintă un interes aparte definirea de către autorități a CELOR TREI COMPONENTE ALE POLITICII INDUSTRIALE.

Este vorba despre identificarea subramurilor industriei cărora li se vor aplica "tratamente" diferențiate, în funcție de evaluarea perspectivei lor.

Dacă ar fi să ne limităm la anul în curs (2004), atunci un reper important îl constituie raportul dintre ritmul mediu de dezvoltare a producției industriale - respectiv 5,2 la sută - și ritmurile preconizate pe subramuri.

COMPONENTA OFENSIVĂ: peste nivelul general al industriei se preconizează să se situeze **industria alimentară**, cu un ritm de creștere de 9,8 la sută, **industria confecțiilor** (un plus de 8 la sută), **industria mobiliei** (7,5 la sută), **prelucrarea petrolului** (7 la sută), **industria de mașini și aparate electrice** (6,5 la sută), **industria mijloacelor de transport rutier** (6,4 la sută).

COMPONENTA NEUTRALĂ: este vorba despre sectoarele cu creșteri apropiate de media pe industrie, cum sunt **industria celulozei și hârtiei** (6 la sută), **industria chimică** (5,2 la sută), **industria pielăriei și încălțămintei** (5 la sută), **industria metalurgică** (4,6 la sută), **prelucrarea cauciucului și maselor plastice** (4,4 la sută).

COMPONENTA DEFENSIVĂ: sunt vizate sectoarele cu o evoluție sub media pe industrie și care, pe cale de consecință, își vor diminua ponderea pe ansamblul ramuri, cum sunt **prelucrarea lemnului** (4 la sută), **industria de echipamente, aparate radio și de televiziune, de comunicații** (3 la sută), **industria textilă** (2,6

la sută), **industria de aparatură medicală, de precizie, optică și ceasornicărie** (2,6 la sută), **construcții metalice** (2,5 la sută), **produse din minerale nemetalice** (2 la sută).

Desigur, opțiunile menționate țin seama și de conjunctură, mai ales de posibilitățile de export, dar ele indică și o orientare de mai largă perspectivă.

Unele ritmuri provoacă nedumeriri: bunăoară, cele preconizate pentru ramuri care realizează produse cu valori adăugate mai mari. **În legătură cu aceste nedumeriri ar fi bine să se pronunțe specialiștii din respectivele domenii, îndeosebi cercetătorii. "Univers ingineresc" le pune, cu plăcere, la dispoziție spațiul necesar pentru a-și expune**



punctele de vedere.

Cercetarea de firmă

Nu este un secret pentru nimeni că firmele au ponderea cea mai mare în activitatea de cercetare-dezvoltare-inovare în țările dezvoltate, unde sunt companii de industrie, agricultură, infrastructură etc. Faptul are mai multe explicații, între care una este esențială: își pot permite să desfășoare activități proprii de cercetare doar companiile puternice, cu mari resurse financiare, de regulă firme multinaționale sau transnaționale.

La noi în țară au existat forme de cercetare uzuală în perioada antedecembristă. Experiența lor s-ar impune a fi studiată, să se vadă ce s-a făcut bine și ce a însemnat formalism, mimetism, astfel încât - în noile condiții - începând cu firmele consolidate, să se asigure premise pentru desfășurarea de cercetări proprii. În acest caz, nici n-ar mai fi actuală tema aplicării rezultatelor cercetării științifice. Firmele ar fi interesate, în cel mai înalt grad, să valorifice rezultatele obținute în propriile entități.

Pentru a demara un proces în sensul menționat se impune a se institui un sistem de stimulare a cercetării proprii. E adevărat, se discută tot mai mult despre eliminarea facilităților acordate agenților economici ca o condiție a asigurării egalității de șanse pe piața liberă. Numai că, în SUA și în Uniunea Europeană există astfel de sisteme, iar ele au dat rezultatele scontate. Stimulentele pot fi de ordin fiscal, de orice altă natură, deoarece fără ele este puțin probabil ca firmele să-și dezvolte o cercetare proprie

semnificativă.

Privatizări contestate

Potrivit datelor furnizate de Federația Sindicatelor Lucrătorilor din Cercetare-Proiectare din România (FSLCPR), peste 90 la sută din institutele privatizate și-au încetat practic activitatea. Transferul de proprietate s-a făcut, mai ales, pentru dobândirea de terenuri și spații care au căpătat o altă destinație, în funcție de interesele celor care au câștigat licitațiile. În același timp, au apărut și așa-numitele firme private de cercetare-dezvoltare care sunt fictive, servind doar drept acoperire pentru diversele operațiuni financiare la "marginea" legii.

Pentru evitarea unor situații

elaborarea unor norme metodologice aplicate la specificitatea cercetării științifice. Or, este limpede că avem de-a face cu un domeniu distinct, unde nu pot opera aceleași proceduri ca în industrie, agricultură sau în alte ramuri productive.

Privatizarea este necesară și pentru punerea activității economice pe baze concurențiale reale. Cât timp există poziții monopoliste în anumite domenii este puțin probabil să se înfrângă tendințele conservatoare și să se stimuleze modalitățile extrabugetare de asigurare a fondurilor necesare unei activități eficiente. Dar, totul se cere făcut transparent, pe baza unor reglementări bine gândite, la elaborarea cărora să participe și specialiștii din domeniu.

Circulația informației sau "reinventarea roții"

În condițiile extinderii sectorului privat din sfera cercetării și dezvoltării, dar și angajării institutelor naționale în realizarea unor programe ale Uniunii Europene, s-a confirmat și s-a reconfirmat faptul că se pierde un important potențial creator din pricina deficitului informației.

Una dintre propunerile examinate, în prezent, la MECT este cea referitoare la înființarea unui centru național de informare a unităților din cercetare-dezvoltare. Acest centru ar avea o bancă de date suficient de cuprinzătoare pentru a permite accesul la informații deosebit de utile. Pe de o parte, ar deveni mai bine cunoscute rezultatele înregistrate în țară și peste hotare în domeniile incluse în planuri, programe și proiecte, iar pe de altă parte, ar deveni mai lesnicioasă accesul la licitațiile internaționale pe teme de cercetare-dezvoltare.

În foarte multe domenii, unele propuneri formulate de cercetarea românească pentru participarea la licitațiile organizate de Uniunea Europeană n-au avut succes deoarece forma de prezentare, redactarea nu corespundea metodologiilor UE. Or, un centru de informare de genul celui propus ar putea

să ofere modele adecvate de prezentare a ofertei de participare la amintitele licitații.

Am vorbit despre "reinventarea roții" dintr-un motiv cunoscut de mulți cercetători. Nu de puține ori s-a constatat după ani de muncă, după eforturi deosebite că s-a ajuns la rezultate - uneori foarte valoroase - pe care, în străinătate, alții le obținuseră cu mult timp în urmă. Este încă un argument în favoarea creării unui centru național de informare în domeniul cercetării și dezvoltării.

În loc de concluzii

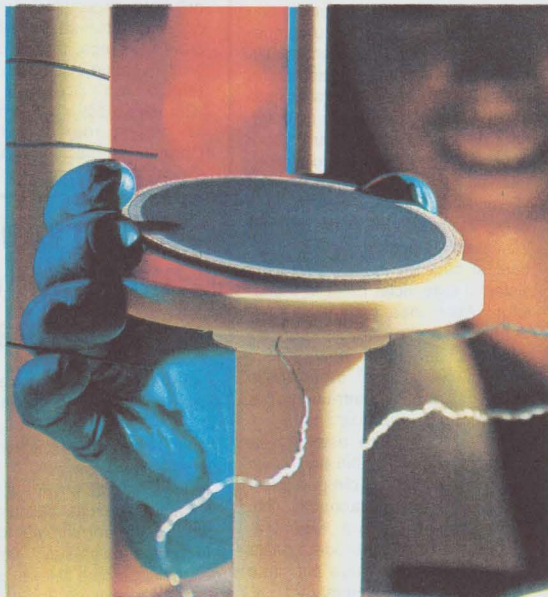
Întrebări care își mai așteaptă răspunsurile

Recente dezbateri au relevat existența a numeroase dificultăți și disfuncționalități care impun măsuri bine gândite de îmbunătățire a legislației, a sistemului instituțional, a mecanismelor de funcționare a sistemului (pentru că, incontestabil, avem de-a face cu un sistem) de cercetare-dezvoltare-inovare la scară națională.

Rapid, telegrafic, ne vom referi la câteva aspecte care necesită conceperea și adoptarea de soluții adecvate. Astfel, s-au convenit să se identifice domeniile în care s-ar putea concentra principalele forțe și mijloace, domenii în care există școli românești de prestigiu. Dispersarea potențialului existent în prea multe domenii diminuează grav capacitatea de cercetare și de aplicare a rezultatelor acestora. Nu mai puțin importantă este clarificarea, până la capăt, a locului și rolului, ca și a tipului optim de relații între cercetarea efectuată în universități, în rețeaua academică și în cea din institutele naționale, în cele sectoriale și a nucleelor din firme. Și pe această cale se va putea eficientiza întreaga activitate de cercetare-dezvoltare-inovare.

O contribuție importantă la urmirea lucrurilor, la scoaterea cercetării din conul de umbră la care ne-am referit pot avea rețelele de dialog social, respectiv cele care grupează reprezentanții autorităților publice, ai sindicatelor și patronatelor, atât pe domenii cât și la nivelul întregii țări. În aceste foruri s-ar putea contura soluții, s-ar elabora proiecte de decizii care să evite stările conflictuale, controversate neproductive și să consolideze întregul "front" al creației științifico-tehnice. Dar, mentalitățile de funcționare a acestor structuri de dialog social sunt departe de a fi puse la punct.

Este - credem - de prisos să mai amintim ce cuvânt greu de spus îl au colegii de breaslă, inginerii, atât în calitate de cercetători, cât și în calitate de beneficiari reali sau potențiali ai rezultatelor cercetării. Cât de larg este câmpul lor de acțiune apare evident, fie și numai din aspectele relevate de paginile de față. Vom reveni.



CULTURA ORGANIZAȚIONALĂ

(Urmare din pag.1)

movează excelența, calitatea, echi-tatea, un înalt standard de performanță și educație pentru angajații proprii, favorizând dezvoltarea și aportul personal. Cine nu-și dorește o mașină Mercedes, un produs vestimentar Gianni Versace, un ceas Omega sau un parfum Christian Dior? Cine n-ar dori să lucreze la Microsoft, la Nokia sau la Toyota? De multe ori se ajunge însă și la excese, deoarece presiunea de uniformizare este atât de mare, încât se creează chiar un stil de viață, respectat și asumat și în afara companiei, în special în unitățile mari și foarte mari. Liderul mondial în vestimentație Levi Strauss din San Francisco, are o zi a produselor Levi în fiecare săptămână. În acea zi, toată lumea (începând cu președintele) poartă produsele companiei. Cu cât o organizație are o cultură proprie mai puternică, cu atât este mai matură și mai bine definită, având un impact mai mare asupra angajaților și implicit asupra performanțelor acestora. Cultura organizațională caracterizează modul cum sunt structurate activitățile, relațiile dintre oameni și relațiile cu terții. De la modul cum se îmbracă angajații până la modul în care sunt gestionate conflictele, totul poartă (sau ar trebui să poarte) amprenta unei strategii unitare. Salariatul nu trebuie să arate ca și cum ar fi fost "șase luni într-o excursie pe munte". Totul trebuie să emane excelență, devotament ferm față de organizație și credința în propriile atitudini. Cultura organizațională are rolul de a omogeniza anumite conduite și de a încuraja rezultatele pozitive, descurajându-le totodată pe cele negative. În funcție de gradul de maturitate al unei organizații, putem afirma că există sau nu există o cultură organizațională consolidată. Pentru organizațiile mai mici, chiar dacă nu putem folosi acest concept în totalitate, tot s-ar putea spune că dominante sunt regulile casei. Chiar și în cazul unei organizații mature, cultura organizațională se redefineste continuu prin ajustări minore. O firmă fără cultură organizațională este vulnerabilă, asemenea unui stat fără cultură și istorie. Este de aceea esențial ca, pe măsură ce se dezvoltă și ajunge să aibă tot mai mulți angajați, organizația să se ocupe de crearea unui cadru general de activitate, nelăsând acest lucru la întâmplare. Cultura corporației (corporate culture) determină angajații să se comporte într-un anumit fel, să respecte anumite standarde și să devină susținători convingși ai unui stil de acțiune din proprie convingere. Relația dintre cultura unei organizații și performanțele profesionale se manifestă, de exemplu, prin motivație (efort crescut, eficiență maximă), loialitate (fluctuație mică de personal, promovare de sine, susținerea propriei firme, onestitate și amabilitate în relația cu clienții) sau creativitate (soluții inovatoare, surprindere de oportunități). Modelele distinctive de comportament dau corporației identitate. Pot fi puternici factori de motivare (șau dimpotrivă) ai forței de muncă și sunt

foarte influențați de cultura locală în care acționează în principal compania. Cultura corporației a dobândit o adevărată semnificație o dată cu globalizarea din ultimii ani a unui număr tot mai mare de activități. Companiile au descoperit că nu-și pot transporta propria lor cultură, vrând-nevrând, pe tot globul. Ca urmare, au trebuit să fie precum cameleonii și să se adapteze la cultura locală a mai multor zone unde și-au stabilit operațiile. O cultură organizațională limitativă are efecte negative, prin reducerea diversității și diminuarea creativității. De pildă, există organizații care au o cultură de putere, în care liderul exercită un control riguros. Din contră, în organizațiile cu o cultură de tip echipă, ceea ce contează este participarea tuturor într-un efort colectiv, pentru binele comun, punându-se astfel în valoare creativitatea și comunicarea performantă în firmă. În alte organizații care au o cultură de tip academic (universități, institute de cercetare, firme de consultanță, marketing și instruire etc.) se pune accent pe dezvoltarea personală și pe atragerea unor specialiști de primă clasă și talente individuale. Interesant este faptul că pentru angajații obișnuți situația de fapt este mai puțin vizibilă, specificul organizației fiind mult mai bine perceput de un observator extern sau de o persoană care migrează dintr-o companie în alta. De aceea, în afară de simbolurile corporației, care au desigur și valoarea lor comercială, cultura organizațională nu este ceva vizibil. Ajunși aici, trebuie să precizăm că lipsa culturii organizaționale este o caracteristică a majorității firmelor românești neprofitabile. Sute de întreprinderi din industrie stau cu spatele la piață. Una cer consumatorii, alta produc ele. Chiar și societățile care s-au adaptat la cerințele pieței n-au reușit încă să devină competitive, nici prin preț, nici prin calitate. Este o problemă de mentalitate. Cultura managerială a întreprinderilor cu capital majoritar de stat are multe componente antagoniste. Managerii formați la școala falselor valori perpetuează aceste "calități esențiale" ca fiind adevărate. Cu vicii moștenite de la comunism sau dezvoltate în ultimii ani, cu competențe și performanțe manageriale mai mult decât discutabile, aberațiile din economia românească au atins cote de neimaginat. Anomaliile din sistem sunt consecința comportamentului clientelar-politic al ierarhiilor promovărilor. Mafiotizat și politizat până în dinți, dominat de o sălbatică vânatoare de posturi, putere, titluri, bani și călătorii în locuri exotice, sistemul este viciat până în încheieturi. Asemenea oamenilor care, pentru a evita problemele de sănătate, se supun unui control medical periodic, și organizațiile trebuie să treacă printr-un proces de diagnostic periodic, care să obiectiveze ceea ce este bun și ceea ce este mai puțin bun la un moment dat, inclusiv din perspectiva culturii organizaționale. Nu întâmplător o cultură organizațională matură și consolidată poate însemna diferența dintre o unitate de succes și una falimentară.

COLEGIUL INGINERILOR

(Urmare din pag.3)

presiuni cu caracter rasist și abuziv nu le putea în nici un caz da curs.

Câtă demnitate și tărie de caracter a manifestat, în acest fel, cel mai autorizat reprezentant al Corpului Ingineresc arătându-și totalul dezacord față de aberantele măsuri ale puterii, credem că nu mai trebuie subliniate. Ele au fost evidente și demne de reținut.

Faptul a fost de altfel consemnat în procesul-verbal al ședinței și arată nu numai integritatea morală a celor ce conduceau Colegiul, dar și opoziția hotărâtă a acestora la aplicarea unor măsuri ilegale bazate pe criterii etnice. Procesul-verbal a fost apoi chiar publicat în Buletinul informativ nr.1, din martie 1941 (p.7) al Colegiului Inginerilor, al cărui redactor era ing. D.A. Stan, iar secretari de redacție, ing. Șt. Bălan, ing. V. Popescu și ing. A. Sălăgeanu. De altfel, din același Comitet al secției "Construcții" din Colegiul Inginerilor mai făceau parte la data respectivă și ing. V. Bruckner, ing. A. Chiricuță, ing. E. Prager și ing. N. Profiri, ale căror capacități și prestigiu au fost pe deplin recunoscute și după războiul ce abia începuse.

Din păcate, după revoluția din 1989, Colegiul Inginerilor nu a mai fost reconstituit, așa cum s-a întâmplat, de exemplu, cu Colegiul Medicilor, iar actualul nostru AGIR a fost lipsit de sprijinul de nădejde al unui organism oficial și competent al Corpului Ingineresc, așa cum avea în urmă cu mai bine de o jumătate de veac. Este adevărat că, renăscută din propria cenușă, Asociația Generală a Inginerilor din România a încercat la 10 ani după reluarea activității să suplinească lipsa Colegiului, prin elaborarea și înaintarea la parlamentul țării a unui proiect de lege privind "protecția titlului și exercitarea profesiei de inginer, înființarea, organizarea și funcționarea Registrului Național al Inginerilor din România" (Univers Ingineresc nr. 6 din martie 1999), căutând prin art. 5 din cap. III să își atribuie o serie de prerogative echivalente celor ce reveneau Colegiului, dar se pare că proiectul a rămas în dosarele deputaților. Ar fi poate de aceea oportun să se depună un nou proiect de lege, în mod sigur cu mai multe șanse de succes, vizând reînființarea Colegiului Inginerilor, aliniindu-se astfel și Corpul Inginerilor la organizarea Corpului medical, Corpului farmaciștilor sau Corpului avocaților.

Bun venit colegilor din Teleorman!

Salutăm constituirea Filialei Teleorman a AGIR, la Alexandria, pe data de 29 ianuarie 2004, în prezența dr.ing. Mihai Mihăiță, președintele asociației.

Din luările de cuvânt la reuniunea de constituire a rezultat că inginerii din acest județ sunt dornici să contribuie la afirmarea profesiei prin acțiunile deosebite pe care și le-au propus.

Curier legislativ

Ministerul Finanțelor Publice

Ordin nr. 1827/2003

din 22/12/2003

privind modificarea și completarea unor reglementări în domeniul contabilității

Publicat în Monitorul Oficial, Partea I, nr. 53, din 22/01/2004

Ordinul modifică criteriile care trebuie îndeplinite începând cu exercițiul financiar al anului 2005 de către persoanele juridice pentru a aplica reglementările contabile armonizate cu directivele europene aprobate prin Ordinul nr. 306/2002. Criteriile vor fi următoarele: cifra de afaceri - până la 7,3 milioane euro; total active - până la 3,65 milioane euro; număr mediu de salariați - până la 50.

Se modifică, de asemenea, și criteriile de mărime care trebuie îndeplinite de agenții economici pentru a aplica Reglementările contabile armonizate cu Directiva a IV-a a Comunităților Economice Europene și cu Standardele Internaționale de Contabilitate.

Ministerul Transporturilor, Construcțiilor și Turismului

Normă metodologică

din 22/12/2003

privind activitatea de control al respectării perioadelor de conducere și a perioadelor de odihnă ale conducătorilor auto care efectuează transporturi rutiere

Publicată în Monitorul Oficial, Partea I, nr. 51, din 21/01/2004

Normele se aplică pentru verificarea respectării perioadelor de conducere și a perioadelor de odihnă de către conducătorii auto care efectuează transporturi rutiere cu autovehicule care au masa totală maximă autorizată mai mare de 3,5 tone sau capacitate de peste 9 locuri pe scaune, inclusiv locul conducătorului auto.

Verificările privind respectarea perioadelor de conducere și a perioadelor de odihnă ale conducătorilor auto care efectuează transporturi rutiere se vor efectua în trafic și la sediul operatorilor de transport rutier.

În fiecare an se vor verifica cel puțin 1% din totalul zilelor de lucru ale conducătorilor auto; din aceste verificări cel puțin 15% trebuie să aibă loc în trafic și cel puțin 25% la sediul operatorilor de transport rutier.

Activitatea de control se va efectua de Autoritatea Rutieră Română - A.R.R.

Guvernul României

Hotărâre nr. 7/2004

din 08/01/2004

privind protecția juridică a serviciilor bazate pe acces condiționat sau conștând în accesul condiționat

Publicată în Monitorul Oficial, Partea I, nr. 46, din 20/01/2004

Sunt considerate servicii protejate următoarele servicii, dacă sunt oferite contra cost și bazate pe acces condiționat sau conștând în accesul condiționat: difuzarea de programe de televiziune și de programe radiofonice; serviciile societății informaționale furnizate la distanță, prin mijloace electronice și la solicitarea individuală a destinatarului serviciului.

Sunt interzise următoarele activități: producerea, importul, distribuția, vânzarea, închirierea sau deținerea în scop comercial a dispozitivelor ilicite; instalarea, întreținerea sau înlocuirea în scop comercial a unui dispozitiv ilicit; utilizarea comunicațiilor comerciale în scopul promovării dispozitivelor ilicite.

Anamaria Bursumac,
consilier juridic, Indaco Systems

CANTICORUM Spectacol de muzică și JUBILO poezie la AGR

Motto:

Din an în an sosesc mereu
La geam cu Moș Ajun.
E ger cumplit, e drumul greu,
Da-i obicei străbun.
Azi cu strămoșii cânt în cor
Colindul sfânt și bun.
Tot moș era și-n vremea lor
Bătrânul Moș Crăciun.

Sunt versurile unui vechi
"cântec" care împreună cu altele
ne-au legănat visele copilăriei
multora dintre noi. Împreună cu
colindele: "O, ce veste minunată",
"Astăzi s-a născut Hristos", "Praznic
luminos". "Sus boieri, nu mai

Școlii Populare de Artă din
București. Purtând cu vădită
autenticitate frumoase costume
populare românești din diferite zone
ale țării, a dat glas celor trei colinde
selecționate cu competență de
profesoara Ana Piuaru, a cărei
notorietate folclorică a depășit de
mult granițele țării noastre. Cu talent
și modestie, Viorel Simionescu,
membru al corului de cameră
"Concertino" al AGIR a interpretat o
creație proprie dovedind multiple și
reale valențe muzicale de interpret
și compozitor.

lată! ... Au apărut în scenă



dormiți", "Trei păstori", "Linu-i lin",
"Veniți, creștini, solemnă oră sună",
el a făcut parte din repertoriul
interpretat de formațiile camerale
care au participat la realizarea
spectacolului din 20 decembrie
2003 de la Asociația Generală a
Inginerilor din România.

Începutul a aparținut formației
"Concertino" a AGIR, dirijată de
profesorul Traian Buhlea, care a
avut doi oaspeți: pe soprana
Eugenia Ilinca, prim-solistă a
Teatrului Național de Operă "Ion
Dacian" și pe Crimhilda Cristescu,
pianistă, profesor universitar la
Academia Națională de Muzică,
București.

Reprizele corale i-a urmat în
spectacol un grup de eleve de la
Liceul "Marin Preda", care a creat
momente de deosebită emoție
artistică. Înveșmântate în straie
albe, din pânză de in, lungi până la
pământ, asemeni portului femeilor
din unele icoane pe sticlă din
bisericile românești, ele au evocat
nașterea lui Iisus Hristos printr-un
colaj de texte biblice selectate de
profesoara Zinica Ionescu.

Formația vocal-instrumentală a
aceluiași liceu a cântat sub
îndrumarea profesoarei Luminița
Renea, în original, colinde și
miniaturi corale în românește și
frânțuzește.

Succesul a fost deplin.
Aplauzele au confirmat-o cu
prisoșință. Ele s-au stins numai
după ce primele acorduri ale
pianului le-au anunțat începutul
unei strămoșești colinde "Trei
păstori", adusă în zilele noastre, de
vocea plină de profunzime și fior
artistic a basului Orest Păslariu,
solist al Teatrului Național de
Operă "Ion Dacian".

A urmat în scenă grupul mixt al

studenții Elvira Munteanu, Rodica
Angelescu, Mirela Diaconu și Florin
Calița. Pe rând, acompaniați de
pianista Crimhilda Cristescu, ei
și-au pus în evidență calitățile
vocale, prezentând cu competență
unor artiști deja formați, arii din
repertoriul însușit la clasele de
canto ale profesoarelor universitare
Maria Hurduc și Daniela Slușanski.

Ansamblul coregrafic de copii
"Show Dance", condus de
profesoara Liliana Roșu, a intrat în
scenă creând și de data aceasta
senzație. De altfel, el și-a câștigat
un bun renume și cu alte prilejuri,
dansând pe scenele bucureștene.

Viu aplaudate au fost prestațiile
de primă mărime ale sopranei
Eugenia Ilinca și basului Orest
Păslariu, soliști ai Teatrului Național
de Operă "Ion Dacian", care au
cântat cu strălucire arii celebre din
repertoriul universal.

Varietatea genurilor și stilurilor
abordate, calitatea interpretării au
constituit preocuparea de căpetenie
care a asigurat succesul celor ce au
participat la realizarea spectacolului
organizat de AGIR.

Se cuvine să adresăm cuvinte
de mulțumire domnului doctor
inginer Mihai Mihăiță, președintele
AGIR, mentor de mulți ani al
activității culturale a acestei
prestigioase instituții - Asociația
Generală a Inginerilor din România
- pentru contribuția adusă la reușita
acestei manifestări.

Concertul s-a încheiat cu
tradiționala urare rostită de toți cei
afiați în sală:

"La mulți ani cu sănătate,
Să vă dea Domnul tot ce doriți,
Zile senine și ferice,
La mulți ani să trăiți!"

prof. Traian Buhlea

PIAȚA AUTOVEHICULELOR - INDICATOR AL PROGRESULUI ȘI DEZVOLTĂRII ECONOMICE DURABILE DIN ROMÂNIA

Industria auto constituie și în România un
sector extrem de dinamic care, prin
realizarea de investiții și generarea de locuri
de muncă, poate sprijini în mod consistent
dezvoltarea economică, contribuind totodată,
semnificativ, la realizarea veniturilor
bugetare.

În anul 2003 piața națională de
autovehicule noi a înregistrat o creștere de
21% la vânzări față de 2002.

Cea mai semnificativă evoluție a
reprezentat-o creșterea spectaculoasă a
vânzărilor de autovehicule din producția
națională. După ani lungi de scădere
continuă a vânzărilor, pentru prima dată în
ultimii 14 ani, rata de creștere a acestora a
depășit rata de creștere a importurilor, cota
de piață a autovehiculelor de producție
națională a început să aibă un trend
crescător, de la 60% la 61% din totalul pieței
de autovehicule noi. În 1997 autovehiculele
de producție națională reprezentau 97% din
piața autovehiculelor noi, iar importurile de
autovehicule noi doar 3%.

Cei doi producători naționali principali,
Dacia și Daewoo, au rămas ca și în anii
treceți liderii ai pieței de autoturisme,

Opel, Ford, Toyota.

În 2003 s-a înregistrat și o bună evoluție
a volumului exportului, la Dacia nivelul
acestuia depășind de aproape două ori și
jumătate nivelul din 2002.

Una dintre cele mai semnificative evoluții
de pe piața autoturismelor a fost succesul
motorizării diesel. Într-o autoturismă din
import, acestea au ajuns să depășească
jumătate din vânzări (57% în 2003 față de
48% în 2002). Există modele (Skoda
Octavia, VW Passat) la care peste 90% din
vânzări au motorizare diesel. Dacia Solenza,
în varianta cu motorizare diesel, urmează
aceleși trend.

În anul 2004 se prevede ca piața totală
de autovehicule (noi și second-hand) să
crească cu 14-16%, iar dintre acestea,
autovehiculele noi să crească cu 10-11%.
Această prognoză se bazează pe: creșterea
economică constantă în 2004, reducerea
ratei inflației, o ușoară creștere a puterii de
cumpărare și creșterea sistemului de
finanțare, reducerea nivelului de dobânzi,
creșterea nevoii de mobilitate și a gradului de
motorizare.

Aceste informații le detinem de la



menținându-și pozițiile datorită produselor cu
preț scăzut și cu un raport preț/calitate
atractiv.

Liderul mărcilor din import a rămas
Renault, urmat de Skoda, VW, Peugeot,

conferința de presă a Asociației Pro-
ducătorilor și Importatorilor de Automobile
(APIA), care a avut loc în luna ianuarie a.c.

Veronica O. Mândroiu

Management+Inginerie

AGIR organizează cursul "MANAGE-
MENT + INGINERIE = SUCCES ÎN AFA-
CERII". Cursul cuprinde două părți, una teo-
retică și una practică, fiecare fiind structurată
în 10 module a câte 10 ore.

Conținutul tematic al părții întâi,
"MANAGEMENT", este următorul:

1. Management strategic
2. Organizarea activităților în firmă
3. Conducerea resurselor umane
4. Marketing
5. Finanțare - Investiții
6. Controlling
7. Conducerea calității
8. Productivitate
9. Managementul schimbării
10. Informatizarea activității manageriale

Cursul se va desfășura în perioada
martie - iunie a.c., în zilele de vineri după-
amiază și sâmbătă dimineața, câte cinci ore,
cu grupe de minim 10 cursanți, la sediul
AGIR din București, Bd. Dacia nr. 26.
Înscrierile se pot face pentru tot cursul sau
pentru module separate.

Partea practică a cursului, "INGINERIE",
se adresează absolvenților unui institut de
învățământ superior tehnic, având titlul de
inginer diplomat sau inginer colegiu și se va
desfășura la Universitatea POLITEHNICĂ

din București, Facultatea INGINERIA ȘI
MANAGEMENTUL SISTEMELOR
TEHNOLOGICE. Tematica este următoarea:

1. Tehnici de încercare și recepție a
mașinilor și utilajelor. Tehnici pentru cercetări
experimentale
2. Tehnici și sisteme de transport-
transfer-alimentare
3. Implementarea sistemelor integrate de
fabricație
4. Tehnici de modelare, simulare și opti-
mizare a structurilor mecanice
5. Programarea mașinilor-unelte
6. Scule pentru sisteme flexibile de
fabricație
7. Tehnici moderne și optimizări de
procese asistate de calculator pentru
prelucrări mecanice
8. Optimizarea asistată a comportării
dinamice a sistemelor de acționare
9. Tehnici integrate de proiectare asistată
10. Tehnici și produse software pentru
inginerie electromecanică

Informații suplimentare puteți afla la
telefon 212.81.06 și 212.81.07, de luni până
vineri, între orele 9.00 - 13.00, sau la e-mail:
gabriela.marinescu@agir.ro, sau accesând
site-ul www.agir.ro

Eu și Roșia Montană

Despre mine puține lucruri se știu, deși sunt ca o carte deschisă ... Cât despre Roșia Montană ... În memoria mea, această localitate există doar cu un fundal reprezentat de simbolul "Munții noștri aur poartă ..."

N-am ajuns până azi în Roșia Montană. În schimb în ultimul timp am citit zeci de articole și am văzut atâtea emisiuni la televizor despre această problemă!

Oare care este adevărul? Ce aitudine trebuie să iau?

Odată, s-a impus unui articol, am sunat la redacția revistei, am cerut telefonul autorului care plega pentru o anumită atitudine, m-am declarat solidar cu acesta și ... cam atât.

Aș vrea să mă implic mai mult, dar am nevoie de adevăr, un adevăr care să fie pe înțelesul celor ce decid ... Așa am ajuns să mă gândesc zile în șir la acest subiect ...

Intuiția îmi spune că e o mare greșeală să radem de pe fața pământului această localitate. Dar cine sunt eu să fiu ascultat?!

De aceea, am să încerc o demonstrație prin inducție matematică. Ce spune această metodă? Se demonstrează o ipoteză pentru un caz particular și, dacă se confirmă, se generalizează pentru cazul n, oarecare. Presupunem adevărată ipoteza în această situație și se demonstrează apoi pentru cazul n+1. Cam alambicată teorie, dar pentru o cauză națională este valabilă chiar și o metaforă matematică.

În demonstrația mea, cazul particular sunt eu, născut în satul Vulturești, ce reprezintă vârful triunghiului isoscel format din localitățile Câmpulung Muscel, Pitești, Vulturești. Așadar, am crescut într-o atmosferă de echilibru, între două orase, unul în munți, cu o tradiție milenară, conservatoare și totuși deschisă spre alte lumi prin pasul Brașov și Ardeal, și alta de câmpie, cu deschidere spre Dunăre, mare și ... tot restul lumii.

Oamenii din Vulturești erau, poate, cei mai săraci din zonă, dar nimeni ca ei de mândri, și mai ales neînduplecați. Între Câmpulung și Pitești a fost singurul sat necolectivizat de pe Valea Argeșului! Fundalul istoric nu mi-a fost însă prielnic. Cote de tot felul, tata rămăsese fără slujbă, iar mama avea de crescut o droaie de copii. Bucuria de a trăi era însă pentru mine mai puternică decât toate relele lumii. Iarna pregăteam în taină cele mai frumoase colinde și împreună cu soră-mea Tatiana și cu o vecină, Gabriela, le cântam prin tot satul.

Primăvara adunam bureți de prun și lăptșor de prin păduri, vara pescuim prin văltoarele râului Argeșul sau umblam pe coclauri după frași și zmeură, iar toamna parcă nu mai avea sfârșit ... Umpleam oale întregi cu alune, care ne ajungeau apoi un an întreg.

Dar cea mai mare bucurie a fost când am găsit un roi de albine prin pădurea fără de sfârșit a Măzganiei. Sta ghem pe o creangă și așa l-am dus câțiva kilometri, iar seara, acasă, toată lumea s-a strâns să-l vadă.

Am citit o mulțime de cărți despre albine, am făcut tot felul de experimente sub privirea îngăduitoare a mamei și după un număr de ani aveam vreo douăzeci de stupi, ținându-i cutii cam primitive, dar albinele erau de o vigoare și-o hârnicie rar întâlnite. În mica mea stupină nu se pomenește de loca europeană, loca americană și alte boli nimicitoare care mai târziu au decimat stupine întregi.

Cu trecerea anilor, pasiunea mea pentru albine, în loc să scadă, creștea. Îi scriam tatei din orașul Rupea, urmam acolo liceul, și îl rugam să-mi găsească timp să se plimbe printre stupi, să urmărească zborul albinelor, să le asculte zuzmetul și să se bucure pentru bucuria mea ... Uneori, în zilele frumoase de primăvară, mergeam la marginea orașului și mă cățaram pe o

stâncă la poalele cetății dașice din localitate. Era un miros îmbătător de liliac înflorit, cât vedeai cu ochii, dealuri domoale, însă neîmpădurite ca pe la noi.

Fizic, eram acolo pe stâncă, soarele mă prăjea, dar mintea îmi hălăduia cu albinele mele prin fânețele și pădurile din Vulturești ...

Apoi tata s-a prăpădit, mama era în mare strâmtoare și m-a rugat să vindem stupii, că un ardelean i-a oferit un preț foarte bun.

Atunci am trăit o criză; rațiunea îmi spunea că e bine să-i vând, că norocul unui preț așa bun nu l-întâlnești de două ori în viață și multe altele de felul acesta ... gândeam. Dar fără stupi, casa mi se parea pustie, toate pădurile prin care hălăduisem erau concentrate în miresmele din fiecare familie de albine ... Și mama, țărancă din Muscel, mi-a zis: Văd eu că nu te trage inima să-i dai, ne-om



descurca altfel, nu-ți face griji pentru mine ...

Mama știa că mai important decât banul e sufletul omului. Poate de aceea, azi, când nu mai e, apare în mintea mea hiperbolizată ...

Și iarăși zic, fundalul istoric nu-mi era prielnic. În unele împrejurări, credeam că în România cel mai rău e să fii român! Că pentru alte etnii mai existau supape ... Și într-o seară, când discutam astfel de lucruri cu sora mamei, stabilită ca și mine la oraș, îmi zice: Am o nepoată din partea lui Tiți, bărbatu-meu, ca să plece s-a convertit, a trecut la altă religie ... și acum e foarte bine ... s-a stabilit în Germania ... Dacă vrei, ... te pun în legătură cu cine trebuie și într-un an, doi, te aranjezi.

Iată un alt moment de criză. Nu sunt religios, din păcate nu m-am mai spovedit de când eram copil ... și cu toate acestea numai de dragul unei prezumtive stări de mai bine, nu puteam să trădez ... Dacă m-am născut și am fost crescut în spiritul ortodox, așa am să mor, îmi spuneam uneori ... Apoi au mai trecut anii și s-a hotărât la nivel înalt ca în satul Vulturești să se facă o mare exploatare auriferă. Că la vârsarea părului Măzgană în râul Argeșel, cu sute de ani în urmă, oamenii locului și mai ales zăltării adunau aurul cu șaitruc. Probabil că aurul era ascuns în toate dealurile împădurite traversate de acest pârâu ... Se vor decoperta aceste dealuri, se va da de lucru oamenilor din zonă și localitatea Vulturești va înflori, spuneau oamenii zilei. Eram nespus de trist din această cauză. S-a amenajat șantierul la gura Măzganiei ... au apărut stive mari de sterili cărate însă în alte zări cu tiruri și camioane uriașe. Nici azi nu știu prea sigur dacă s-a găsit aur acolo, ... dar după 1989, șantierul a mai durat puțin și acum Vultureștii își urmează drumul lor așezat, fără teama de a le fi rase dealurile, casele și cimitirele, în căutarea de aur. Cât despre mine, deși mica mea stupină a murit de mult, acolo în sat, în grădina casei, trăiesc speranța că într-o zi am s-o refac.

Acesta a fost cazul meu particular și eu mă împotrivesc distrugerii unor zone în numele unui așa-zise

dezvoltări economice.

Cazul general n îl reprezintă toți aceia care au fost strămutați din insula Adakaleh, locuitorii din Banat sau din alte părți ale țării, ridicați în tolu noștii și duși în Bărăgan și mai ales exemplul Basarabiei. Ce poate fi mai tragic în istoria unui neam, decât ruperea din trupul țării a unui teritoriu întreg, cu oamenii săi, buni și răi, deportați în Siberia, în stepele asiatiche sau cine mai știe unde? Cei care au rezistat prigoanei, au fost ajutați de credința în Dumnezeu și speranța că vreedată s-or mai întoarce la casele lor. Tragedia acestor oameni strămutați era prea mare și-ocupa multe pagini pentru a fi descrisă. A fost prezentată cu forță emoțională fără egal de țărancă Ana Nandriș de lângă Chișinău, în volumul "20 de ani în Siberia". Pentru mine, această carte reprezintă o bibliă a românilor ... Vi se pare afirmația exagerată? Citiți cartea

mamei sale, i-a adus de acolo doar o crenguță de scorș, casa fiind la acea dată sediul colhozului comunal ... Ce a putut declanșa această crenguță în sufletul femeii, e greu de spus, dar a plâns nestăpânit mai multe zile și nopți, apoi nu i-a mai trebuit nimic, nici să mănânce, nici să trăiască. Se stinge de la o zi la alta, în tăcere, doar ochii exprimau o suferință fără margini. Abia a reușit fiica, prin bunăvoința și dragostea ei și a nepotului, s-o readucă la viață.

Și dacă mă gândesc la maica-mare, căreia i-s-a tras moartea doar că i-s-a luat livada cu pruni și cireși de la Gorgani, că mai târziu, mama a umblat cu părul despletit pe drumul mare, jelind ca atunci când a murit maica, pentru că ne luase și nouă grădina cu pruni argeni din Voroveni, pruni scoși din pământ cu tractorul ... mă cuprinde dezordine, că cei care au drept de decizie nu înțeleg că dezvoltarea durabilă nu se clădește prin distrugerea de suflete ...

Și iar mă întreb, cum mama, o țărancă, nu mi-a distrus sufletul, înstrăinându-mi stupina, iar unii savanți și oameni politici promit locuitorilor din Roșia Montană bunăstarea prin deșertificare, în numele unui ideal, al dezvoltării economice rapide.

Oare când ruși au intrat în țară, nu au promis bunăstarea în numele unor idealuri, nu au omorât mii de oameni la colectivizarea forțată în numele aceluiași idealuri?

Iar mai târziu, nu tot în numele unor rațiuni economice se măsurau în fiecare an suprafețele comunale și se aștepta raderea lor de pe fața pământului? Probabil că în timp, multe sate din România vor muri ... dar să le lăsam să piară de moarte naturală.

Ce să fac? Sunt un sentimental, plâng o dată cu mama mea, care după '90 a lăsat grădina de pe Dealul Albușteilor, pe care o primise în schimb celei de la Voroveni, și s-a întors la grădina ei de odinioară, dar a murit în lungile procese declanșate cu acest prilej, plâng o dată cu Anuța Nandriș care a stat 20 de ani în Siberia, deși bunăstarea ei era a unei sfinte, plâng cu mama Fusa care numai la vederea unei rămurele de scorș nu i-a mai trebuit nimic pe lumea asta, și plâng o dată cu neamul meu, că istoria nu i-a fost mult timp prielnică.

Domnului cu drept de decizie, dacă tot nu vă pasă de sufletul nostru, în numele unor rațiuni economice și al unor idealuri care nu se știe când și dacă vor fi atinse ... luați măsura de a

ne trece pe toți la o religie agreată de mai marii zilei, strămutați-ne de colo colo pentru a nu mai avea rădăcini, că oricum au fost luate măsurii eficiente pentru descărcarea teritoriului de sarcina istorică.

lară sufletul? Întreb și eu ... Ce mai e și asta? Se arată contrarietăți domii de sus. Oare există ... așa ceva? Și nu mai fiți potriviți, vrem să vă facem bine! Dealurile alea pe care o să le radem, nu poturg nimic, doar sărăcie. Vom construi un oraș numai cu vile, pentru toți aceia pe care îi strămutăm.

Da ... ce-o să fie aici peste douăzeci de ani când se va termina exploatarea? ... Eu cred că prin oraș va sufla vântul a pustii! Munții de sterili vor fi fără păduri și flori și-n vale o apă otrăvitoare, care la vreo ropule de nori va duce vestea prăpădului și murmurul celor ce nu mai sunt.

dr. ing. Nicolae Aurelian Diaconescu,
directorul Muzeului Tehnic "Prof. ing. Dimitrie Leonida"

ASOCIAȚIA GENERALĂ
A INGINERILOR
DIN ROMÂNIA



UNIVERS
INGINERESC

Colegiul director:

prof.dr.ing. Corneliu
Berbente
prof.ing. Aristide Dodu
prof.dr.ing. Ioan Gâf-Deac
prof.dr.ing. Dan Ghiocel
dr.ing. Mihai Mihăiță
prof.dr.ing. Nicolae Vasile
acad. Radu Voinea

Redactor-șef:
Alexandru Mărculescu
Colaboratori:
dr.ec. Teodor Brates
Mihai Olteneanu
Correspondenți:
ing.dipl. Ghiorghe Moraru
(Galați)
Eugen Răpă (Iasi)
Procesare texte:
Ruxandra Radu
Secretariat de redacție,
paginație comp.
Răzvan Drăghici
Producție-Difuzare:
Victoria Almășan

EDITURA AGIR

Redacția:
Calea Victoriei nr.118,
București
Tel.: 212.81.07,
212.81.04
Fax: 312.55.31
alex.marculescu@agir.ro
http://www.agir.ro

"Opiniile publicate în ziarul "Univers ingineresc" aparțin autorilor și nu reprezintă punctele de vedere ale vreunor partide, grupări sau formațiuni politice.
Conform art. 205-206 C.P., întreaga răspundere juridică pentru conținutul articolelor revine exclusiv autorilor acestora.

Tipar: SC SEMNE 94
SRL, București;
Tel.: 667 08 20

Toate informațiile despre standarde, pe un singur CD-ROM!

CATALOGUL STANDARDELOR ROMÂNE 2003

Complet
Informații complete, la zi despre standardele române.

Efficient
Documentare rapidă pentru obținerea tuturor informațiilor de care ai nevoie.

Sigur
Realizat în colaborare cu Asociația de Standardizare din România - ASRO

Catalogul Standardelor Române 2003 este o aplicație software disponibilă pe CD care asigură accesul rapid la informații complete din domeniul standardizării. Aplicația înlocuiește vechea formă a catalogului ASRO tipărit pe hârtie, având totodată un număr mult mai mare de elemente de clasificare

indaco
systems

indaco Systems s.r.l.
Suport tehnic - Indaco Systems, Tel. 021-212.53.79 / 212.53.80
E-mail: catalogASRO@indaco.ro, vanzari@indaco.ro
Web: http://www.indaco.ro/products_standarde.html

esențial
deciziilor tale!